

«Бо то Ним створено все на небі й на землі...» (Кол. 1:16).

Сонечко сходить — бачу,
Пташка співає — чую.
Серце сміється і плаче...
Господи! Алілуя!Отави скупалися в росах,
Бджілка погоду віщує.
Пройдуся тим лугом босий...
Господи! Алілуя!Яка ж то краса недремна —
Розумом не збагну я.
Знаю лиш достеменно:
Ти все створив. Алілуя!І все це, добре і гоже,
У серце своє вберу я.
Слава Тобі, мій Боже!
Господи! Алілуя!

Богдан ГАЛЮК.

З ким ваше серце б'ється в унісон?

Бог створив людину, щоби вона відображала Його. Уже на перших сторінках Господньої книги сказано про це: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:27).

Усе ество людини мало б проголосувати великого Бога. Тобто все, чим наповнений Бог і що Він закрив у людину, повинно було виявлятися в її житті. Для цього серце людини мало битися в унісон із Божим. Адже коли серця б'ються в унісон, не потрібно спеціальних підтверджень того, що ви йдете в одному напрямку чи робите однакові речі, — ви й так живете одним життям, маєте спільну мету, однакове бачення, єдиний шлях і сумісні цінності. Коли беруть шлюб двоє молодих людей, то часто звучать подібні слова в обіцянках одне одному: «Будемо єдиними в усіх переживаннях, разом аж до смерті, щоб твоє стало моїм, а моє — твоїм...»

Так і Бог хоче, щоб людина жила тим, що Він дав їй: Божим життям, думками, вчинками, прагненнями, баченням, а сім'я щоб була відображенням тих

стосунків, які Бог має у Святий Трійці.

Але прийшов у життя людей гріх і невдовзі заповнив собою усе їхнє ество. Пророк Ісаїя, передаючи слова Бога, говорить, що немає такого місця на нашій тілі, яке не вразив би гріх. Це знають усі, але не всі хочуть визнати. Усі люди протягом історії людства намагалися боротися з гріхом. Різними способами і шляхами. Але це їм ніяк не вдавалося. Бо гріх оселився не де-небудь, а в серці людини. А ми знаємо, що серце — центр життя. Тому все життя стало пронизане гріхом.

Серце людини перестало битися із серцем Бога в унісон. І навіть тоді, коли людина думала, що знайшла спосіб синхронізувати свій і Божий погляди на життя, насправді виходило, що різниця є. Грішне серце завжди веде людину на шлях автономії, незалежності від Бога, бажання самій знайти сенс речей і законів, самій їх інтерпретувати і визначати, що головне, а що — другорядне.

Оскільки людське серце стало неспроможним битися в унісон із Божим, то премудрий Бог визначив інший шлях. І Його серце забилося із людським в унісон — Сам Бог зійшов до людей. У невеликій печері поблизу Віфлеєма за-

билося серце Божого Сина, що прийняв нашу подобу.

Народжене Немовля мало пройти наш шлях, проте так, як Його задумав Бог, і відчинити нам двері у вічність, які ніхто вже не зможе зачинити. Це Немовля стало Шляхом для спасіння і вічним Життям для всіх, хто повірить Йому.

Це був крок Божої невимовної любові. «Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Тієї любові, яку Він, як люблячий Батько, визначив Сам у Собі, нам до кінця не зрозуміти ніколи. Ніхто не міг на Нього вплинути й примусити. Ніхто не міг у Нього вимолити й переконати. Ніхто й ніколи. Господь, як Володар усього сущого, Сам забажав відкрити нам цей шлях. Він Сам захотів пройти наш шлях, розділивши всі незгоди, радості й болі.

Це земне серце билось трохи більше 30 років, щоб зупинитися на хресті у страшних муках. Його вороги думали, що таким чином позбудуться цього серця навіки й зможуть заспокоїти свої серця, які відчували нестерпний дисонанс. Та, зупинившись у людському тілі на хресті, воно продовжує битися у

вічності, на троні Слави і Величності.

І завдяки цьому тепер наші серця можуть віднайти можливість битися в унісон із Божим серцем. Бо, повіривши в те, що Ісус Христос помер за нас, щоби дати нам життя, ми й отримуємо нове життя, в якому все нове. «І дам їм одне серце, і нового духа дам у вас, і вииму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце тілесне, щоб вони ходили за уставами Моїми, і додержували Мої постанови та виконували їх» (Єз. 11:19-20); «Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом!» (Єр. 31:33).

Дух Святий, іпостась Триєдиного Бога, поселяється в серці віруючої людини і дає здатність битися в унісон із Божим серцем. І лише після цього ми можемо жити Божим життям, розуміти Його речі, чинити Його волю і діла. Тоді наш центр життя не просто зміщений, а замінений на вічний і новий центр, що на небесах. Тоді наше життя набуває сенсу й можливості бачити й оспівувати Божу славу, прославляти Його праведність, насолоджуватися Його красою і схилятися перед Його всемогутністю.

Церква отримала найбільшу довіру з боку українців

Серед усіх суспільних інституцій найбільшою довірою серед українців користується Церква. Про це свідчать результати соціологічного опитування Центру Разумкова, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Більшість співвітчизників також вважають, що події в Україні розвиваються в не-правильному напрямку. Найменше українці підтримують діяльність судів в Україні: повністю підтримують 5,7%, не підтримують діяльність суддів — 57,5% мешканців країни.

Органи влади не користуються значною підтримкою громадян: діяльність Верховної Ради підтримують 6,4% опитаних; НБУ має повну підтримку у 7,6% населення; органи прокуратури — у 7,7%; органи внутрішніх справ — 8,3%; Уряд — 8,7%; обласні державні адміністрації — 9%; районні державні адміністрації — 9,8%; органи місцевого самоврядування — 12,2%; СБУ — 13,5%; Президента України підтримують 15,5%; Збройні Сили України — 20,1%.

Водночас найбільшою довірою в Україні користується Церква — 66,5%. При цьому налічується 23,8% тих, хто їй не довіряє, і 9,8% тих, хто не визначився.

На другому місці — українські ЗМІ, яким довіряють 61% громадян. Третє місце зайняли іноземні ЗМІ: російські — 46,7% та західні — 46%.

Найменше українці довіряють комерційним банкам. Свою довіру цим структурам висловили 69,5% опитаних.

Інститут
релігійної свободи.
м. Київ.

Релігійна спільнота не так часто стає об'єктом сенсацій. На цей раз інформація про зречення (слово ж яке — «зречення»!) папи римського Бенедикта XVI від престолу у Ватикані жваво обговорюється у всіх медіа, як релігійних так і світських. Ще б пак, востаннє таке відбулося понад п'ять сотень років тому. Причина такого кроку: «Неодноразово роблячи іспит свого сумління перед Богом... я впевнився у тому... що мої сили вже не є достатніми для належного здійснення служіння...»

Не беруся судити про інші причини цього, на мою думку, кроку мужності у вірі, проте принагідно вважаю за доцільне порозважати над наступними словами Христа: «Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:33).

Зречення, або відмова від свого

Зректися престолу чи себе?

надзвичайно високого духовного становища — не зависока ціна, щоб належно

здійснювалося служіння. Принаймні так роздумувала ця людина. Слова Христа видаються ще більш категоричними: ціна учинства — відмова, зречення від усього! Ми учні Христа — поки не зачіпати наших духовних амбіцій, не зазіхати на наших «свиней» (матеріальні речі), не торкатися наших «богів» — традицій, авторитету, посади.

«... Я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа... не тому, що я вже досягнув або вдосконалювався, але прагну...» (Фил. 3:8,12). «Я прагну» — це надзвичайно смілива заява великого апостола Павла, підтверджена усім життям.

За належність у служінні Богу потрібно платити ціну — силу, час, здоров'я, кошти. «Але я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та

служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, — щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (Дії 20:24).

Чи оправданий такий радикалізм для сучасних служителів, чи не надто категоричні подібні заяви? Це питання, відповіді на які кожен дає самостійно, у молитовних пошуках, глибокій і щирій особистій розмові з Богом.

Зречення заради Христа, заради Бога — це ознака нашої духовної зрілості, нашого розуміння наступних істин: я повинен мінятися, тому що Він Незмінний, Він учора, сьогодні і навіки Той Самий. Я повинен зректися себе — тому що: «...зостається Він вірним, бо не може зректися Самого Себе!» (2Тим. 2:13).

Замислімося над цим...

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Синдром Шім'ї

«І прийшов цар Давид до Бахуріму, аж ось виходить ізвіди чоловік з роду Саулового дому, а ім'я йому Шім'ї, син Герин. Він ішов і все проклинав. І він кидав камінням на Давида та на всіх рабів царя Давида, хоч увесь народ та всі лицарі були на правіці його та на лівіці його. І отак говорив Шім'ї в прокльоні своїм: «Іди, іди геть, кривавий переступнику та чоловіче негідний! Господь обернув на тебе всю кров Саулового дому, що зацарював ти замість нього. І віддав Господь царство в руку сина твого Авесалома, а ти ось у своєму злі, бо ти кривавий переступник!». І сказав до царя Авішай, син Церуї: «Нащо проклинає цей мертвий пес мого пана царя? Підуй, і зітну йому голову!». А цар відказав: «Що обходить це мене та вас, сини Церуїні? Що він проклинає, то це Господь йому сказав: Прокляни Давида! А хто скаже: Нащо ти так зробив?». І сказав Давид до Авішай та до всіх своїх слуг: «Ось син мій, що вийшов з утроби моєї, шукає моєї душі, а що вже говорити про цього веніаминівця! Дайте йому спокій, і нехай проклинає, бо так наказав йому зробити Господь! Може, зглянеться Господь над моєю бідою і поверне мені цього дня добром замість його прокляття»... І пішов Давид та люди його дорогою, а Шім'ї йшов узбіччям гори навпроти нього. І він ішов та все проклинав, і кидав камінням на нього та порошив порохом. І прийшов цар та увесь народ, що був із ним, змучені, і відіхнули там» (2 Сам. 16:5-14). У цьому уривку із Святого Писання представлені три категорії людей.

«Шім'ї»

До цієї категорії належать люди, ображені на всіх і все. Їх життя наповнене гіркотою і лихослів'ям. Як відомо, Шім'ї був родичем царя Саула, що втратив царство. Після Саула почав правити цар Давид. Шім'ї жив при дворі і очікував, коли ж той оступиться. Коли це, все-таки, сталося (Авесалом збунтувався проти батька), Шім'ї відкрив свої уста і лихословив його.

Поведінку Шім'ї можна охарактеризувати як «синдром карлика». Таким синдромом страждають люди, що лихословлять інших з однієї причини: вони не можуть людей «дістати руками» і тому намагаються зробити це язиком.

Дух Шім'ї перешкоджає людині промовляти слова віри. Він спонукує ганьбити те, що незрозуміле і невідоме. Наклепом і критикою можна багатьох людей відвернути від Бога. Учні Ісуса Христа піддавались величезній критиці з боку людей, тому що їм заздрили. «Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне...» (1 Кор. 1:27).

Бог не випадково в одній із заповідей закликає людей не заздрити. Заздрість, наче гіркий корінь, замешкує в серці людини і отрує її життя. Такі люди переконані у своїй правоті, у них на все є аргументи. Неправда руйнує людину і знищує совість. Безсовісна людина втрачає правильний орієнтир в житті. Опирайтеся духу Шім'ї, адже він несе руйнування.

«Хоробрі Давида»

«А Авшай, Йоавів брат, — він голова тих трьох. І він махнув своїм списом — і побив три сотні. І він мав найславніше ім'я серед трьох» (1 Хр. 11:20).

Християни не покликані боротися з людьми. Вони покликані проповідувати Євангеліє і через це досягати людей для Христа. Подавайте своїм дітям правильний приклад. Не відповідайте злом на зло. Сповідуйте правильні слова в житті своїх дітей. Церква покликана стати світлом цьому світові, принести світло Божої любові у всі сфери суспільства.

Люди, подібні до Давида

Коли лихословили царя, він молився Богові. Ці переживання відображені в псалмах Давида. До віруючої людини часто приходять сумніви у вигляді запитання: «Де твій Бог?». Важливо навчитися правильно реагувати на це і на те, що відбувається довкола. Не треба сумувати, але в будь-яких ситуаціях діяти, як Давид: прославляти Бога що б там не було.

Не шукаймо собі виправдань. Бог — наше виправдання. Уста дані нам, щоб славити Його, вносити життя у все, що нас оточує. Не обманюймо людей і самих себе. Якщо ми обманюватимемо себе, у життя прийде повна поразка, тому що брехня стане реальністю. Нехай Дух Святий завжди буде з нами.

Турбота про гроші

Ісус навчав про гроші не менше, ніж про інші важливі речі, однак і через дві тисячі років християни ніяк не можуть прийти до згоди щодо того, про що ж Він навчав. Це зокрема пояснюється тим, що Ісус рідко давав «практичні» поради. Він ухилявся від обговорення конкретних економічних систем і, як читаємо в 12-му розділі Євангелія від Луки, не дозволяв втягувати Себе в суперечки про фінанси. Ісус розглядав гроші переважно як духовну силу.

Один пастор звів проблему грошей до трьох питань:

1. Як ви їх здобуваєте? (Чи пов'язане це з несправедливістю, шахрайством, гнобленням бідних?)

2. Що ви з ними робите? (Чи накопичуєте їх? Витрачаєте на непотрібні розкоші? Чи експлуатуєте інших?)

3. Як гроші впливають на вас?

Хоч Ісус говорив про кожну з цих сфер, останній з них Він приділяв особливу увагу. Він пояснював, що гроші багато в чому діють, як ідол. Вони можуть заволодіти людиною і панувати над її життям, відволікаючи увагу від Бога. Ісус закликав людей вирватися з-під влади грошей, навіть якщо це означало роздавання всіх своїх заощаджень.

Ставлення Ісуса до грошей добре узагальнює 12-й розділ Євангелія від Луки. Він не осуджує будь-яку власність («Отець же ваш знає, що того вам потрібно (їжа, пиття і одяг)»), однак суворо попереджує про небезпеку надії на гроші як на засіб забезпечення свого майбутнього. Як показала притча Ісуса про багача, вирішити важливі життєві проблеми гроші зовсім не спроможні.

Ісус спонукає Своїх слухачів шукати скарби в Божому Царстві, тому що такі скарби принесуть їм користь не лише в цьому житті, а і в майбутньому. «Не журіться», — говорить Він, а замість цього надійтеся на Бога, що забезпечує ваші основні потреби.

Для того, щоб підкреслити Свою думку, Ісус наводить приклад з царем Соломоном — найбагатшою людиною Старого Заповіту. Для більшості євреїв-націоналістів Соломон був героєм, однак Ісус бачив його в дещо іншому ракурсі: від багатства Соломона давним-давно нічого не залишилось, і навіть у свої найкращі часи він вражав не більше, ніж звичайна польова квітка.

Краще довіряти Богові, Котрий турбується про все на землі, ніж марнувати життя на турботу про гроші і маєтки.

У пошуках Того, Хто дає

На перший погляд, Книга Йова зосереджена на проблемі страждань, однак, якщо глянути глибше, вона порушує зовсім інше питання: доктрину людської свободи. Йову довелося пережити незаслужені страждання, щоб продемонструвати, що Бог найвищою мірою зацікавлений у любові, що виявляється добровільно.

Суперечка, що сталася між сатаною і Богом, — подія далеко не тривіальна. Звинувачення сатани, що Йов любить Бога лише тому, що Той «забезпечив його, і дім його, і все, що його» — це безпосередня атака на Божий характер. Мається на увазі, що Бог Сам по Собі любові не заслуговує, а вірні люди, такі, як Йов, ідуть за Богом лише тому, що «підкуплені» Ним. Підтвердити чи спростувати виклик сатани повинна була реакція Йова після того, як він позбудеться всіх підвалин віри.

Щоб зрозуміти суть проблеми людської свободи, буде корисно уявити собі світ, в якому кожен одержує те, чого він насправді заслуговує. Це був би світ справедливості і стабільності, і всі би чітко усвідомлювали, чого очікує Бог. У ньому панувала би законність. Тільки от у такого стерильного світу є одна величезна проблема: якби цей світ існував за фіксованими бездоганними правилами, то в ньому не було би правдивої свободи. Ми поводитися би правильно лише заради власної безпосередньої вигоди, і кожен добрий вчинок був би запламований егоїстичними мотивами.

На відміну від цього, описані в Біблії християнські чесноти розвиваються тоді, коли ми вибираємо Бога і Його дороги всупереч спокусам чи спонукам діяти інакше.

Бог хоче, щоб ми самі вибирали любити Його, навіть якщо

цей вибір пов'язаний зі стражданнями, тому що ми посвячені Богові, а не своїм приємним відчуттям чи нагородам. Бог хоче, щоб ми зберігали вірність, як Йов, навіть тоді, коли в нас є всі причини в серцях зректись Його.

Йов міцно тримався за Божу справедливість, будучи найкращим в історії прикладом несправедливості. Він не шукав Того, Хто дає, заради дарів. Позбувшись всіх дарів, він, як і раніше, шукав Того, Хто дає.

3 книги «Де Бог, коли я страждаю?»
Філіпа ЯНСІ.

Мудрість матері

Минулої новорічної ночі в одній американській сім'ї стався цікавий випадок. Тринадцятирічний Грегорі Бюрлі отримав від мами подарунок, про який мріє кожна сучасна дитина. Джанелл Бюрлі піднесла своєму синові білий iPhone 5.

І на цьому історію можна було б і закінчити, якби не... справжній контракт, який Джанелл підготувала для сина, і йому довелося його підписати, перш ніж почати користуватися пристроєм.

«Дорогий Грегорі! Вітаю з Новим роком! Тепер ти став гордим власником iPhone. Дивовижно! Ти славний і відповідальний тринадцятирічний хлопець, і ти заслужив цей подарунок. Але його прийняття тягне за собою прийняття правил і приписів. Будь ласка, уважно ознайомся з наступним контрактом. Я сподіваюся, що ти розумієш: мій обов'язок — виховати тебе освіченим і здоровим молодим чоловіком, який стане корисним для суспільства і буде співіснувати з технологіями, а не залежати від них. Недотримання вказаних пунктів приведе до припинення володіння iPhone.

Я дуже люблю тебе і з нетерпінням очікую, щоб обмінятися з тобою кількома мільйонами текстових повідомлень наступними днями.

Отже, умова:

1. Це мій телефон. Я купила його. Я заплатила за нього. Я позижаю його тобі.

2. Я завжди буду знати пароль.

3. Якщо він задзвонить, підніми слухавку. Це телефон. Скажи: «Вітаю», не забувай про манери. Ніколи не смій ігнорувати дзвінок, якщо на екрані написано: «Мама» чи «Тато». Ніколи.

4. Передавай телефон одному зі своїх батьків рівно о 19:30 в шкільний день і о 21:00 у вихідний. Він буде відключений на ніч і включений о 7:30 ранку.

5. Телефон не можна брати до школи. Спілкуйся з людьми особисто. Це корисна життєва звичка. Скорочені дні, поїздки і позашкільні заходи вимагають окремого розгляду.

6. Якщо він впаде у туалеті, розб'ється об землю або з ним трапиться ще щось, ти будеш відповідати за купівлю запчастин і оплату ремонту. Підтримуй чужий газон, подоглядай за чужими дітьми, відклади трохи грошей з днів на-

родження. Це одного разу може статися, і ти повинен бути до цього готовий.

7. Не використовуй пристрій, щоб обманювати когось. Не бери участі в розмовах, які ображають інших.

8. Не відправляй повідомлення, електронні листи і не говори через цей пристрій щось таке, що ти не можеш сказати лицем у лице.

9. Не відправляй повідомлення, електронні листи і не говори що-небудь кому-небудь, що ти не сказав би при їх батьках. Застосовуй цензуру до себе.

10. Ніякого порно. Шукай в Інтернеті ту інформацію, з якою ти міг би відверто поділитися зі мною. Якщо в тебе появилось запитання про що-небудь, запитай про це іншу людину — краще або мене, або тата.

11. Відключай телефон, переводи в беззвучний режим, не користуйся ним у громадських місцях. Особливо в ресторанах, кіно чи коли спілкуєшся з іншою людиною. Ти — не грубіан; не дозволяй iPhone змінити це.

12. Не відправляй чи не отримуй зображення інтимних частин тіла або чийось чужих інтимних частин тіла. Не смійся над цим. Одного разу ти захочеш зробити це, незважаючи на свій високий інтелект. Це ризиковано і може зіпсувати тобі життя. Це завжди погана ідея. Кіберпростір величезний і набагато сильніший за тебе. Тобі буде дуже важко змусити щось подібне забратися геть — як і позбутися поганої репутації.

13. Не роби мільярди фотографій і відео. Нема ніякої необхідності докумен-

тувати абсолютно все. Насолоджуйся життям і враженнями. Вони будуть збережені у твоїй пам'яті навечно.

14. Іноді залишай свій телефон вдома і почувайся впевнено. Він — не жива істота і не частина тебе. Навчися жити без нього. Будь сильнішим за страх пропустити що-небудь.

15. Зкачай нову чи класичну музику або що-небудь, відмінне від того, що слухають мільйони твоїх ровесників. Твоє покоління має досі небачений доступ до музики. Використай його сповна. Розширюй свої горизонти.

16. Грай у «слова» чи головоломки час від часу.

17. Дивись на світ широкими очима. Поглянь у вікно. Послухай спів пташок. Прогуляйся. Поговори з незнайомим. Подумай про що-небудь, не вдаючись за допомогою до Google.

18. Одного разу ти помилишся. Я заберу твій телефон. Ми сядемо і поговоримо про це. Ми почнемо все заново. Ти і я — ми з тобою постійно вчимося. Я — у твоїй команді. Ми з тобою беремо участь в цьому разом.

Я сподіваюся, що ти погодишся на ці умови. Більша частина уроків, описаних тут, стосується не лише iPhone, а й життя в цілому. Ти ростеш у світі, що швидко і постійно змінюється. Це одночасно захоплює і зваблює. Вір своєму сильному розумові і величезному серцю замість будь-якого пристрою. Я люблю тебе. Надіюся, що ти отримаєш задоволення від свого чудового нового iPhone. З Новим роком! Мама».

ПРОПОВІДЬ

Едуард СІВЕЦЬ

Мова – це великий дар Божий як засіб комунікації. Щоб вивчити будь-яку іноземну мову, не потрібно якогось спеціального хисту, на відміну, скажімо, від математики, яка вимагає певного складу розуму, чи образотворчого мистецтва або ж музики, яку не осилиш, коли тобі ведмідь на вухо наступив. Для цих наук потрібен хист, для вивчення ж мов потрібно лише одне – самодисципліна. Будь наполегливий – і будь-яка мова рано чи пізно тобі піддасться.

Трохи статистики. Слово Боже повністю перекладене 459 мовами. Велика Божа милість над тим народом, який може читати Біблію своєю мовою. То що вже казати про наш, український народ, – ми маємо з десятків перекладів Слова Божого, які можемо розуміти без жодних зусиль. Це не просто благословення, це явна форма Божої благодаті. Слава за це Богові! Бо коли в людини є писане Боже Слово, на яке вона може спертися у своїх міркуваннях, це сила, це твердиня, яку не так легко подолати.

Новий Заповіт перекладений на 1213 мов. Переклад Біблії для народу, який не має Божого Слова, починається, власне, з перекладу Нового Заповіту. Місія «Вікліф» працює над перекладами Біблії мовами народів світу. Місія ця існує вже понад 70 років і ставить собі за ціль через переклад Божого Слова наблизити прихід Ісуса Христа. Тому що в Писанні сказано, що Євангеліє буде проповідано по всьому світу, і тоді прийде кінець.

Але сьогодні ще залишається багато мов, на які Біблію тільки планується перекласти. На 836 мов перекладені лише деякі книги. Щоб перекласти новою мовою весь Новий Заповіт, потрібно приблизно 14 років самовідданого служіння. На 1363 мови нині ведеться такий переклад. І немає жодного слова з Біблії на 2500 мовах. Це той фактор, який стримує другий прихід Ісуса, – вважають представники місії «Вікліф».

Великий масив інформації можна також передати за допомогою жестикуляції, невербальним спілкуванням. Так, дивлячись в очі дитини, батько завжди може зрозуміти без слів, наскільки вона щось чи ні.

Мова зображень і позначок теж добре передає інформацію. Ця мова добре знайома водіям. Один знак може застерегти, попередити, пояснити, закликає до певної дії.

Мова логотипів також дуже поширена. Картинки багато про що інформують. Один американець, який викладав місіологію у Львівській семінарії, у середині 70-х років минулого століття вісім років служив на місії в Кенії у племені масаїв. Він розповів таку історію.

Час від часу місія привозила туди гуманітарну допомогу. І весь народ збігався подивитися, що привезли. Навіть не стільки з меркантильних інтересів, як з цікавості – завжди кортить побачити щось нове. Коли привезли банки з консервованою кукурудзою, усі, і дорослі і малі, щиро дивувалися такому чуду. На банці намальована кукурудза – і всередині кукурудза. Коли привезли консервовані ананаси, усі зразу зрозуміли, що там ананас, про це говорила картинка на банці. Але коли привезли дитяче харчування, місіонери стикнулися з величезною проблемою: як пояснити, що там, коли на картинці зображені немовлята.

На картинках люди вчаться дуже швидко. Окрім картинок, інформацію можна передавати, скажімо, азбукною Морзе чи мовою Брайлля. Існує безліч мов, якими люди можуть спілкуватися.

А якою мовою говорить Бог? Людські мови виникли відносно недавно, а Бог говорить завжди. Уважно читаючи Біблію, можна побачити декілька місць, які говорять про цю мову.

Наприклад, апостол Павло пише: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими...» Виходить, існує якась відмінність між тим, як говорять тут, і як говорять там. І кому, як не Павлові, про це знати. Він про себе говорить у третій особі як про людину, яка була на небі і чула щось таке, що на землі через обмеженість людського апарату мовлення передати не в змозі. Тобто мова ангольська настільки відрізняється від земної, що ніяким чином передати її тут неможливо.

Тому, промовляючи до людей, Бог вживає людську мову. У тому числі і мову зображень, мову творіння. Євангеліє може бути зрозуміле навіть вже при спогляданні творива, каже апостол Павло у Посланні до римлян. Але хоча Бог підбирає якнайкращий засіб для комунікації з людьми, стіна непорозуміння не зникає. Люди часто не розуміли Бога.

Наприклад, Ісус спілкується з Мартою. Лазар помер, Марта плаче, а Ісус потішає її, мовляв, Лазар воскресне. Так, погоджується Марта, знаю, що воскресне він при воскресінні мертвих в останній день. Та не в останній день, а за декілька хвилин, продовжує говорити Ісус. Але Марта не розуміла,

ЯКОЮ МОВОЮ ГОВОРИТЬ БОГ

що він говорить, доти, поки Лазар і справді не воскрес.

Ще одна історія – Ісус прийшов до храму і став наводити там лад. Точніше, не наводити, а відновлювати. Люди дивувалися – така поведінка зовсім не була притаманна Вчителю. А він ще й каже, що коли цей храм зруйнують, він за три дні відновить його. І учні підключають статистику: які три дні, цей храм зводили десятиліттями... Вони абсолютно не розуміли, про що говорить Ісус.

Та і диавол не розумів Божих слів. Якби він лише зміг збагнути, що коли розпинали безгрішного Христа, усе людство отримало шанс на спасіння, він би всіляко цьому протидіяв. Написано, що якби знали – не розіп'яли б були Господа слави. Але диаволу і на думку не спало, що таке може бути.

Мудрість Божа значно вища, ніж людська. І якщо ми не можемо зрозуміти, що відбувається, якщо ми не здатні збагнути чийось мову, нам потрібен перекладач. Але одна річ – перекладати слова, і зовсім інша – доносити думку. Саме в цьому і полягає завдання перекладача як інтерпретатора. Коли хтось має певну ідею, перекладач має цю ідею зрозуміти і донести до слухачів так, щоб її правильно зрозуміли.

Поясню на прикладі. Один пастор з-за кордону час від часу відвідував нашу церкву, і я його перекладав. І от під час такого візиту пастор запитав у одного брата, чи переглянув він диск, який пастор йому передав. Брат до мене: «Скажи йому, що в мене руки не доходять, щоб подивитися...» І попробуй поясни, чому в того брата руки не ходять, щоб бачити...

Ще один приклад. Представники африканського племені самбуру ніколи не бачили снігу і не мають поняття, що це таке. Взагалі, це велика проблема – перекладати Біблію на мови, словниковий запас яких дуже бідний. І от коли перекладачі дійшли до вірша з книги пророка Ісаї – виникла проблема. У пророка написано: «Прийдіть і будемо правуватися, – говорить Господь: коли ваші гріхи будуть, як кармазин, – стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, – то стануть, мов вовна, вони» (Іс. 1:18).

Як перекласти слово «сніг» тим, хто снігу в очі не бачив і в чиему словнику немає і слова, що могло би передати це значення. (А от народність саамі на півночі Норвегії має 18 слів на позначення снігу). І постало питання: або вводити нове поняття, або пояснити ідею порівняння: криваво-червоне і сніжнобіле. І перекладачі придумали: замість поняття «сніг» вони використали поняття «м'якоть кокоса» – як відомо, вона також сніжнобілого кольору. А кокоси самбуру бачать кожного дня. Так ідея була передана.

Дуже важко перекладати фразеологізми, або ідіоми. Наприклад, усі ми розуміємо вираз «візьми себе в руки». Але перекласти його іншою мовою дослівно – це значить погубити весь переклад. Потрібно шукати якийсь динамічний еквівалент.

Комічна історія трапилася з одним недосвідченим перекладачем. Він прийшов з делегацією іноземців до якогось міського чиновника. Того в кабінеті не було, і секретарка попросила: «Ви покрутіться тут трошки, він з хвилини на хвилину прийде». Перекладач переклав це дослівно...

У Біблії фразеологізмів також сила-силенна. Скажімо, у Євангелії від Матвія читаємо: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених...», – каже Христос. І ми розуміємо ідею: за гарним фасадом ховається гнилизна лицемірства, дволичності.

Перекладаючи цей текст на одну з мов народів Амазонії, перекладачі місії «Вікліф» знову зіштовхнулися з проблемою – ті люди не ховали

своїх мерців, а спалювали. Як їм перекласти вислів «побілені гроби»?

Отож Бог говорить, і світ Його не розуміє. Хто може перекласти слова Бога людям? Це питання постало з моменту гріхопадіння Адама, і воно актуальне досі. Найкращий Перекладач – Ісус Христос. Біблія каже, що Бога ніхто ніколи не бачив, але Ісус Христос Його продемонстрував, дав можливість доторкнутися до Бога. Більше того, Він зробив можливою дійсність, що Бог живе всередині нас, і ми Його відчуваємо. І сьогодні, коли на землі немає Ісуса Христа, ми з вами, брати і сестри, маємо бути перекладачами Бога. На нас лежить відповідальність показати людям, Хто Такий Бог. Правильно Його перекласти.

У теології є таке поняття, як «трансцендентність». Його суть полягає в тому, що Бог для людей далекий, недосяжний, поза межами їхнього розуміння. А ми для людей – близькі, ми живемо в одному під'їзді, сидимо в інституті за одною партою, наші кіоски на ринку поруч, наші городи межують, у нас багато спільних інтересів... Ми – це ті, по кому люди можуть прочитати Бога.

На жаль, дуже часто ми, як, зрештою, і всі перекладачі, припускаємося помилок у процесі перекладу Бога для людей. Ми говоримо одне, розуміємо інше, а поводимося ще інакше. Це добре ілюструє одна відома байка. Маленький хлопчик стає на коліна і починає голосно кричати: «Боже, подаруй мені велосипед». Мама зауважує: «Синку, не кричи так, Бог не глухий». На що хлопчина відповідає: «Бог то не глухий, але бабуся недочуває».

Тобто у слова ми вкладаємо щось одне, метод подачі передбачає щось інше, а ціль взагалі відрізняється і від того, і від того. Таке людське серце – «лукаве і вкрай зіпсоване». Дяка Богу, що Він продовжує працювати з цим матеріалом, допомагаючи нам змінюватися на краще.

Написано: «Коли ж брат або сестра будуть нагі і позбавлені денного покриву, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтеся та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, – що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі» (Як. 2:16-17).

Оце варіант неправильного перекладу Бога. Наочність такого перекладу Ісус Христос зобразив у притці про доброго самарянина. Коли ближньому потрібна була допомога, повз нього проходили компетентні, кваліфіковані перекладачі – священник, левит. Тобто ті, хто вчився перекладати Бога для людей. Але щось не спрацювало, і вони неправильно переклали.

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16). Оце правильний переклад, переклад, в результаті якого слава адресується тому, кому вона належить по праву.

Добрі діла – це мова, яку люди прекрасно розуміють. Але виникає одна проблема. Річ у тому, що не всі добрі діла прославляють Бога. Якось я переглядав одне телевізійне шоу, мова на якому йшла про кредити. І туди прийшла бабуся з двома онуками. Виявляється, її син з невісткою взяли кредит на автомашину і незабаром загинули в автокатастрофі. А на бабуся залишилися і діти, і величезний борг. Бабуся намагалася пояснити в банку ситуацію, але марно, банківські працівники перейшли вже до прямих погроз. У студії був присутній представник того банку. На запитання ведучого програми, звідки та бабуся має взяти такі величезні для неї кошти, тим більше, не вона брала кредит, представник банку заявив, що банк готовий простити цей борг. Але ця заява прозвучала після того, як присутні у студії політики, перейнявшись долею нещасної жінки, зібрали необхідні для повернення кредиту кошти. І ведучий перепитав банкіра: «А що ж ви стали такі добрі, коли на вас спрямовані телекамери і вас бачить вся країна. Де ви були зі своїм добром раніше?».

Мова про те, що в результаті деяких наших добрих діл славиться не Бог, Який на небесах, а ми. Біблія говорить про три речі, які потрібно робити крадькома, таємно. Одна з них – це давати милостиню. Бо коли ми це робитимемо явно, усі казатимуть: яка добра людина... Оце меценат, повага йому і шана. А Бога і не згадають. Але коли ми це робимо таємно, усі слава дістається Богу. Щоб добрі діла по-справжньому перекладали Бога, вони мають витікати з милосердя, яке, у свою чергу, базується на любові.

Любов до Бога – це вертикаль нашого християнства. Аж тоді іде любов до людей. Це дві найголовніші заповіді християнства.

Ось ще одна ілюстрація того, як одна людина переклала Бога. В біблійному коледжі, де я теж свого часу навчався, був випадок. Один із студентів не розраховував свої фінанси, накупив багато християнської літератури, і на зворотний квиток додому

грошей не залишилося. І от він закрився в кімнаті і просить: «Боже, прости мені нерозсудливість і допоможи».

Цей крик душі почув викладач, який саме проходив по коридорі. Він знав, де на заняттях сидить той студент, і вклав у Біблію на його парті потрібну купюру.

Наступним мав бути саме його урок. І ось заняття розпочалося. За якусь мить викладач запропонував студентам відкрити Біблію – те місце, де він поклав закладку. І на всю аудиторію пролунало: «Слава Богу! Я щойно молився – і Бог зразу відповів!». І всі разом подякували Богу і прославили Його. Це був правильний переклад.

Цікавий випадок трапився особисто зі мною. Ми з дружиною були на одній конференції, і вона зауважила, що костюм мій вже зносився, і треба купити новий. Але це їй потрібен костюм, а не мені. І я жартома сказав: «Богу треба – то хай Він і дасть. А мені і так добре».

Наступного дня в нашій церкві було богослужіння. Переді мною проповідував брат. І розповів коротеньке свідчення. Якось він поспішав на роботу і не встиг вдома поспізнатися. Вирішив, що купити собі щось по дорозі на роботу, але виявилось, що грошей вистачало лише на каву. А він дуже любив полакувати вафелькою «Гулівер». Та що поробиш – доведеться обійтися кавою. І от іде брат через базар, посьорбує каву, аж раптом чує – гукає його хтось. Бачить – жіночка якась біжить. Він її не знав, бо церков у місті багато, але вона його знала. Доганяє його та сестра і протягує «Гулівер». Брат знітився, мовляв, не треба, це ж ваші гроші. «Ти не зрозумів, брате, – відповідає сестра. – Це від Бога».

І той брат каже: «І аж тоді я зрозумів, що Богу не все одно, з чим я буду нині вранці пити каву».

Я слухаю те свідчення, радію Господом. А після зібрання кличе мене служитель, мовляв, треба йому зі мною серйозно поговорити. Я вже почав боятися, тому що добра мова так не починається.

Зайшли ми в офіс, він витягає пакет і виймає з нього новісний костюм. І каже: «Учора десь в обід жінка витягнула мене на базар. Я міряв цей костюм півтори години. Прийшли додому – а він не на мене. Не знаю, як я його міряв. Жінка хотіла повернути, але я відмовився – мені соромно перед тою продавщицею. І раптом згадав про тебе. На, помірйай, здається, на тебе костюм буде добрий».

Я стою і ні слова не можу сказати. Буквально вчора ми з дружиною про це говорили. І от відповідь: костюм мов на мене шитий. Не знаю, як там той брат міряв.

Коли я розповів про це дружині, такої гарячої молитви, як в той день, у нас давно не було. Тільки тому, що хтось правильно переклав те, що мені хотів сказати Бог.

На нас лежить відповідальність, брати і сестри. Ще раз повторюся: не всі можуть вчити математику, музику чи малювання. Не всі можуть в церкві проповідувати чи прекрасно співати. Але всі зобов'язані бути Божими перекладачами. Для цього не потрібно ніякого хисту – лишень самодисципліна.

Мало того, Біблія каже, що в нас немає вибору, це не опція, яку ми можемо відхилити, це наш прямий обов'язок. Писання каже: «Горе мені, якщо я не благовіститиму...»

Усім відомо, що за переклади гарно платять. Працюючи перекладачем, можна заробити значно більше, ніж працюючи лопатою. Але коли ти перекладаєш неправильно, більше тебе не покличуть. Бог дбає про Своє Слово. І в Біблії є серйозна стаття, яка звучить так: «За те, що ти дав привід для ворогів злословити Ім'я Господнє...»

Бог наказує остерігатися перекладати Його таким, Яким Він не є. Коли через неправильний переклад про Бога починають думати неправильно, це біда. За цю річ можуть бути серйозні санкції. Тому кваліфікацію Божого перекладача потрібно регулярно підвищувати.

Інша річ – винагорода. Спасіння ми отримуємо через жертву Ісуса Христа, але за добрі діла, за правильний переклад Бога на небесах нас чекає винагорода. І добрі діла – це не щось захмарне. Це коли я щоразу міняю лампочку у себе на площадці, не чекаючи, поки це зробить сусід. Це коли я купую два «хотдоги» – один для себе, а другий дам комусь, дам просто так, як від Бога.

Один брат у нашій церкві постійно поповнює через Інтернет телефонні рахунки для малоімущих братів і сестер, і вони навіть не здогадуються, хто це робить, бо ж через Інтернет не видно номера відправника.

Через наші добрі діла славиться Господь. Це світло, яке працює, це мова, яку прекрасно розуміють люди. Тому попросімо в Бога прощення, якщо ми досі не перекладали Його людям або перекладали неправильно. І попросімо наснаги для підвищення нашої кваліфікації як перекладачів мови Бога.

Більшість людей сьогодні визнають силу й користь молитви. Мало знайдеться таких, які ніколи б не молились. Правда, практика таких молитов часто далека від того, що вкладав у це поняття Бог. Адже в більшості випадків люди моляться в часи великої скрути чи переживань. «Як тривога – то до Бога!» – за таким гаслом живуть сучасні українці. Живуть і свято вірять у те, що саме такий стан речей і є правильним. Немовби кажуть: «Ми не набридаємо Богу, і Він повинен бути цим задоволений».

Таке ставлення до молитви зумовлене вірою людей в те, що лише великі події в нашому житті варті Божої уваги. А з дрібними ми й самі якось упорамось... Навіщо Бога турбувати своїми приземленими, повсякденними справами?

Такий підхід навіть має своє філософське підґрунтя: мовляв, Бог створив цей світ, налаштував закони, яким космос має підпорядковуватися, і штовхнув у вільне плавання нашу планету. І лише вряди-годи Він втручається у перебіг подій, скеровуючи його в потрібне Йому русло.

Цей погляд не новий, виник він приблизно 200 років тому під впливом технічного прогресу й розвитку наук. Для багатьох він досить «зручний», бо узгоджує віру в Бога з досягненнями науки і техніки. Адже все так просто: колись давно Бог якось усе створив, а ми тепер живемо за встановленими Ним законами. Тому зовсім не обов'язково вірити у Творця, і ці закони можна назвати «загальнолюдськими цінностями», головне – «правильно» жити, і цього достатньо...

Для простих людей, які зрідка читають Біблію і згадують про духовну складову свого життя, такий підхід прийнятний і дає можливість не надто сильно перейматися усілякими непростими питаннями віри і її втіленням у повсякденному житті.

Проте відкривмо Біблію і прочитаємо перші слова, записані в ній: «На початку Бог створив небо й землю...» Ви помітили? Початком усього був Бог! Причиною існування, буття всіх речей у їх різноманітності є Бог. Отож кожну річ, кожну рисочку у світі, кожну секунду часу чи міліметр простору створив Він. Немає речей, які б персонально не створив Бог.

Але це ще не все, Біблія розвиває цю думку й далі: немає жодної речі на землі, існування якої не підтримував би

Творець і наші молитви

Бог. Вони існують не самі собою, а лише завдяки Божій підтримці. Прочитайте хоча б псалом 146, де псалмоспівець оспівує постійну турботу й піклування Бога про Своє творіння: «Він хмарами небо вкриває, приготував дощ для землі, оброблює гори травою, худобі дає їй корм, воронятам – чого вони кличуть... виховує Він число зорям, і кожній із них дає ім'я...» (Пс. 146:4, 8-9).

У попередньому псалмі автор каже, що Бог «... правди пильнує навки, правосуддя вчиняє покривдженним... хліба голодним дає! Господь в'язнів розв'язує, Господь очі сліпим відкриває, Господь випростовує зігнутих, Господь милує праведних! Господь обороняє прихоронених, сироту та вдовицю підтримує, а дорогу безбожних викривлює!» (Пс. 145:6-9). Іншими словами, Бог активно діє в історії людства.

Ця підтверджував і Ісус Христос, коли перебував на землі. Бо, відкриваючи велич і всевладдя Бога, Він вказував не на грандіозні речі, а на ті дрібниці, які оточують нас: на те, що волосся нам на голові порохване, і що кожного горобчика знає і контролює Бог, і польові квіти й ошатні лілеї Він «зодягає». Він контролює шлях риби в морських глибинах і навіть те, що вони несуть у роті.

Нам може видатись, що ці приклади занадто прості, примітивні та дрібязкові. Адже яка мені різниця, куди і як попливе якась там риба? Зате коли ви голодні чи коли від цього залежить ваш прибуток, таке всезнання Бога виходить на перший план. І тоді люди вважають ці речі важливими у своєму житті й щиро моляться про них.

Але насправді Христос таким чином хотів показати, що Бог бере участь бук-

вально у всіх подіях, що відбуваються на землі й у житті людини зокрема. Немає такої деталі чи події, яка б випадала з Його поля зору, не була Йому підконтрольна і якою б Він не керував. Творець усього, що існує, Він не просто визначив закони, за якими все у світі існуватиме, а й щодня піклується про це й Сам стоїть на сторожі того, щоб Його твориво жило за Його законами.

Одним із прикладів може слугувати життя і смерть першого царя Ізраїлю – Саула. Цар повинен був представляти людям Божу владу, він правив людьми від Імені Бога. Тобто саме цар мав стояти на сторожі моральних законів і того, щоб народ Ізраїлю поклонявся Богу і проголошував Його заповіді. Проте сам цар відвернувся від Бога, не зважаючи на Божі застереження через пророків, звернувшись до чаклунки, щоби знати майбутнє. І Бог прибрав його як негідного представника величчя Бога. А на його місце поставив Давида, який донині вважається одним із найвеличніших царів в історії стародавнього світу й названий людиною, що діяла «згідно з серцем» Бога.

Ще одним прикладом може слугувати постійна дія закону сіяння і живих. Про нього згадано в Посланні до галатів:

«Не обманюйтеся – Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). Його постійна й незмінна дія, яку не можуть відмінити жодна людина своїми діями, жодна генетична мутація, жодна хитрість вигадників, свідчить про те, що за ним стоїть не просто бездушна сила, а Той, Хто бачить усе і Сам усе контролює.

А тепер вернімося до молитви. Наші молитви розкривають те, у Якого Бога ми віримо. Чи довіряємо Йому все своє життя, чи лише деякі, нами визначені речі? Чи віримо в те, що кожен порух і подих – під Його контролем, і тому в молитві покійно просимо в Нього сили та здатності щось чинити? Власне, усвідомлення того, що Бог як Творець не лише є початком чогось, а й Тим, Хто бере безпосередню участь у кожній нашій справі, наповнює наші молитви новою силою і змістом. Це приводить нас до усвідомлення своєї відповідальності перед Ним, і це змушує нас довіряти Йому всі свої вчинки, дії і шляхи.

Який же результат усього цього? Слово Боже говорить: «І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:7). Мир, тобто внутрішній спокій (а це одне із головних значень слова

«мир» у Біблії і це те, чого так прагне наша душа), берегтиме наші серця. Адже, коли ми знаємо, що довірили Богу все те, що маємо зробити, чи сказати, чи пережити, і знаємо, що Він як Творець насправді все контролює і наставляє, то в серці починає панувати спокій і ми сміливо можемо йти життєвим шляхом.

Проте є одне «але»: мир цей можна знайти лише у Христі Ісусі. Тобто потрібно із самого початку довіритись Йому, визнати Його Володарем свого життя і Тим, Хто буде вчити нас правильно ходити Божими дорогами. Без цього неможливо до кінця довірити Богу всі свої стежки. Це має бути початком, відправною точкою не лише наших молитов чи вчинків, а всього життя.

А для цього – почніть читати Слово Боже. Можете розпочати з книги Псалмів, яка зображає Бога як Творця і Царя всього всесвіту. Читаючи Писання, ви обов'язково побачите й усвідомите, наскільки Бог великий як усемогутній Володар і близький у кожній деталі – як турботливий Батько.

Почніть молитися. Довіряйте Йому в короткій молитві кожен новий день. Моліться і просіть у Нього поради про кожну подію, яка може статися з вами протягом днини. Пам'ятайте, що молитва важлива, найперше, вашому серцю, щоб воно могло, як сказав автор псалма ще дві з половиною тисячі років тому, звернутися до Бога і сказати: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога, мені допомога від Господа, що вчинив небо й землю! Він не дасть захитатись нозі твоїй, не здримає твій Сторож: оце не дрімає й не спить Сторож Ізраїлів! Господь – то твій Сторож, Господь – твоя тінь при правиці твоїй, удень сонце не вдарить тебе, ані місяць вночі! Господь стерегтиме тебе від усякого зла, стерегтиме Він душу твою, Господь стерегтиме твій вихід та вхід відтепер аж навки!» (Пс. 120).

Знаходьте слова, що вириватимуться із вашого серця, а не ті, які колись хтось вимовив, а ви просто їх старанно завчили. Для Бога важливі саме ваша молитва, саме ваше спілкування з Ним.

Учіться цього самі й учіть цього своїх дітей. Адже те, що ви в них посієте, потім і пожнете.

І останнє. Перегляньте своє життя і поставте собі питання: чи маю я стосунки з Богом, чи є для мене доленосною жертва Ісуса Христа?

Якщо ви не можете дати твердні відповіді на ці питання, вам необхідно знайти спасіння в Сині Його Ісусі Христі. Це – найголовніше питання для кожного.

Олег БЛОЩУК.

Уроки життя Лота

«І Лот вибрав собі всю околицю йорданську. І Лот рушив на схід, і вони розлучилися один від одного. Аврам оселився в землі ханаанській, а Лот оселився в рівнинних містах околиці, і наметував аж до Содому. А люди содомські були дуже злі та грішні перед Господом» (Бут. 13: 11-13).

Як у давнину, так і сьогодні кожне місто світу чимось славне. Яку ж репутацію мав Содом? Зовні це було дуже привабливе місто (що змушувало серце Лота битися частіше): «... як Господній садок, як єгипетський край!» (Бут. 13:10). І це визначило вибір Лота. Лот спокусився зовнішньою красою йорданської околиці поруч Содому й там розкинув свої намети. І це попри те, що мешканці міста «були дуже злі та грішні перед Господом» (Бут. 13:13). А дядько Лота, Аврам, оселився «між дубами Мамре, що в Хевроні вони. І він збудував там жертівника Господеві» (Бут. 13:18).

Так і кожен з нас розкидає свій «намет» там, де бажає. Деякі – біля Божого вівтаря, як це робив Аврам. Вони призивають Господа від чистого серця в пошуку Його обличчя і Його благовоління. Краї їхніх «наметів» служать «стінами», що відкидають спокуси світу. Вони не дають місця дияволу. Якщо якийсь журнал або телепрограма збуджують гріховні думки або затямарюють серце, без роздумів це відкидають. Чистота думки й вірність серця – це те, що показує міцний духовний зв'язок між їхнім «наметом» і жертвником Господу.

Деякі «розкидають свій намет», як Лот, поруч Содому. Лот ніколи не хотів повертатися до Бога спиною. Він знав, як і всі ми, що неправильно втягувати себе в аморальне. Лот ніколи не планував поганих шляхів, але також не планував і небесних. Зовні він жив моральним і покірним життям, тоді як усередині його приваблювало життя в Содомі.

Ми бачимо це й у нашому житті, коли нишком переглядаємо

журнали або фільми, у яких непристойності стільки, що це вважається допустимим у світі, але огидно Богові. Або читаємо твори з легкою дозою аморальності, щоб роздражити свою уяву, не вважаючи це образою Духа Святого в нас. Ми споживаємо це в кількості, достатній для того, щоб закарбувати «брудну» картинку в нашій свідомості, і водночас погоджуємося з нашими християнськими друзями щодо непристойності усього цього.

Це називається «розкиданням свого намету в Содомі». Бог називає це лукавством. Такий стан був великою помилкою Лота. Тоді як Аврам показав свою солідарність із Богом, Лот показав солідарність із задоволеннями цього світу (втім, не відмовляючись від Бога). Він думав, що це не зашкодить його життю й ходінню перед Богом. Ви запитаєте: «А чим зашкодило?». Це призвело його життя до краху. Згадайте, що все нажите майно він залишив в Содомі. А що трапилося з його дружиною? І що зробили з ним його дочки?

Тому якщо вас «вабить до Содому», не вважайте, що це дрібниця. Але ви ще можете повернутися до Бога, залишивши світ. Можливо, саме настав час зрушити свій «намет», чого б це не коштувало, щоб про вас не згадували, як про Лота.

У якому напрямку ви «розкинете свій намет»? «Стережіться лихого в усякому вигляді! А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Сол. 5:22-23).

Нехай молитвою кожного з нас буде: **«Господи, допоможи мені пам'ятати про життя Лота і не йти на компроміс із сумлінням. Допоможи мені так «розкинути свій намет», щоб ніколи знову «не дивитися у бік Содому». Приношу своє життя як живу жертву на Твій вівтар для розумного служіння Тобі! Поклоняюся Тобі в Ім'я Ісуса Христа, мого Господа і Спасителя. Амінь».**

Ігор ОПІНКА.

Адвокат найвищої категорії

В українській мові іншомовне слово «адвокат», що походить від латинського *advocatus* (буквально – «покликаний на допомогу»), означає фахівця, який надає «професійну правову допомогу населенню, установам, підприємствам і організаціям порадами, складанням юридичних документів і, головним чином, захистом їхніх інтересів у суді». Близькі за значенням слова – «захисник (заступник)», «оборонець», «речник».

У Святому Письмі Господь Ісус Христос названий нашим Заступником, Оборонцем, Захисником, тобто Він – наш Адвокат перед Богом Отцем: «Ті, що Господа боїться, – надійтеся на Господа: Він їм поміч та щит їм» (Пс. 115:11); «Стань для мене за скелю мешкальну, куди міг би я завжди ховатися! Ти наказав рятувати мене, бо Ти скеля моя та твердиня моя! (Пс. 71:3); «Бо тепер ось на небі мій Свідок, Самовидаць мій на висоті» (Йов. 16:19); «Ти моя охорона та щит мій, – чекаю я слова твого» (Пс. 119:114); «Дітоньки мої, я пишу вам це, щоб ви не грішили. А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем – Ісуса Христа, Праведного» (1 Ів. 2:1).

Для того, щоб здобути фах юриста, потрібні роки наполегливого навчання, а щоб стати добрим адвокатом – ще й

чималий досвід роботи. Яким же був «послужний список» Ісуса Христа?

«Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог підвищив Його та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Син Божий залишив Свою суверенну позицію в небі і свідомо позбавив Себе слави і честі: «І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Ів. 17:5); «Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щокі Свої – щипачам, обличчя Свого не сховав від ганьби і плювання» (Іс. 50:6).

Він свідомо позбавив Себе багатства: «Знаєте бо ласку нашого Господа Ісуса Христа, що заради вас збіднів, бувши багатим, щоб ви збагатилися Його убожеством» (2 Кор. 8:9);

Він позбавив Себе можливості незалежно використовувати Божі атрибути всезнання: «Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні ангели на небі, ні Син, – тільки Отець» (Мр. 13:32); всемогутності (згадаймо 12 легіонів

ангелів); всеосяжності (Він не міг бути одночасно в двох місцях, як, наприклад, під час смерті Лазаря).

Прийнявши вигляд раба, Ісус ототожнив Себе з грішним людством.

«А Я серед вас, як слуга» (Лк. 22:27); «Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Мр. 10:45).

Ісус Христос став Боголюдиною, не на 50% Богом і на 50% – людиною, а 100% на 100%. Наш обмежений розум не може цього осягнути! Він відчував спрагу – і йшов по воді; був голодний – і нагодував тисячі людей, маючи п'ять хлібів і дві рибки; потребував відпочинку і сну – і неодноразово воскресав померлих.

Безпомічне Дитя, народжене у віфлеємських яслах, водночас було Богом, Який створив і матір Марію, і земного батька Йосипа, землю, де стояли ясла, дерево, з якого ці ясла були виготовлені, золото, яке принесли мудреці.

Той, Кому вклонялися всі ангели, мив ноги учням: «Ісус... устає від вечери, і здійснює одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці та й зачав обмивати ноги учням і витирати рушником, що ним був підперезаний» (Ів. 13:3-5).

Ісус упокорив Себе навіть місцем Свого народження і походження: «І сказав йому Нафанаїл: Та хіба ж може бути з Назарету що добре?» (Ів. 1:46);

«А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковихних» (Мих. 5:1).

Він упокорився до найжахливішої і найганебнішої на той час смерті – хресної. І вознісся, як піднесений Господь.

Але як тільки Ісус Христос завершив Свою земну місію, Бог Отець почав стрімко підносити Його:

- мертве тіло Ісуса Христа зняли з хреста поважні люди;
- Його помазали коштовними пахощами;
- поховали у новому гробі багатого чоловіка;
- третього дня Бог воскресив Його з мертвих;
- після славного вознесіння Ісус зайняв місця по правиці Отця Небесного: «Він був сьєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті» (Євр. 1:3).

Саме там нині Ісус Христос звершує неоціненно важливе для нас служіння заступництва. Ми можемо лише уявити, що відбувається на небесах, коли людина молиться до Бога в Ім'я Його Сина Ісуса Христа.

«**Боже, я тяжко згрішив перед Тобою, немає мені виправдання. Прости мені в Ім'я Ісуса, Сина твого**».

Бог святий, Він не має нічого спільного з гріхом. У Його святі небесні оселі не ввійде ніщо нечисте. Але Ісус Христос каже: «Отче, Я поніс його покарання. Моя кров, пролита на хресті, здатна очистити його від усякого гріха. Заради Мене пробач і прийми цю душу в число дітей Своїх».

«**У мене, Господи, такий неслухняний син. Що не скажу – перечить. Поможи, Батьку, в Ім'я Ісуса**».

У Бога не було неслухняного Сина, і слово Його настільки авторитетне, що всесвіт постав, коли Він його промовив. Але Ісус Христос каже: «Я знаю, що переживає ця людина. Моїм словом теж нехтували, від Мене відверталися і навіть буквально затуляли вуха, коли свідчив Мій вірний свідок Степан. Поможи, Отче».

«**Мене пограбували. Винесли останнє. Так гірко на**

серці. Як далі жити, Боже?».

Бог безмірно багатий. Він ні в чому не відчуває потреби. Але Ісус Христос каже: «А Я на землі часто не мав де голови прихилити. Я і учні жили на скромні пожертвування, а Юда крав гроші із спільної скриньки. Будь милосливий, Отче».

«**Боже, так болить голова і крутять коліна**».

Бог невіддільний фізичним немочам. Але Ісус Христос каже: «Я знаю, як болить голова, коли по ній б'ють палицями, а голки терну впиваються в тіло. І коліна в Мене дуже боліли, коли Я до крові розбивав їх об палестинське каміння, змагаючи під тягарем хреста. Допоможи, Отче, цій людині».

«**У мене немає справжніх друзів. Найближча подруга перехопила на реченого**».

«Отче. Потіш цю душу. Це дуже боляче, коли зраджують і відракаються найближчі. Я пережив це, спостерігаючи за сплячими учнями в Гетсиманії, відчувачи зрадливий поцілунок і чуючи спів півня».

«**Господи, я стільки сили вкладаю у проповідь Євангелія, але мене ніхто не слухає**».

«Отче, це дуже прикро, коли тобі не вірять. На землі Я не зміг вчинити багато чудес через невір'я людей. Вони втратили стільки неповторних можливостей. Дай ще сили і цьому служителю. Дякую, Отче».

«**Наближається мій смертний час. Боже, почув! Допоможи в Ім'я Ісуса!**».

І Ісус Христос апелює до безсмертного Бога-Отця: «Заспокой цю людину і прийми її духа, як Ти прийняв Мого».

Однак незабаром настане час, коли Син Божий завершить Свою адвокатську практику для мешканців землі, тому що Бог-Отець доручив Йому інше служіння – суддівське: «Бо Отець... ввів суд віддає Синів... І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він – Людський Син... бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду (Ів. 5:22, 27-29).

Тому не баріться скористатися послугами Небесного Адвоката!

Віталій ГРЕБЕНЮК.

Чи можна зрозуміти Бога-Творця

Християнські апологети від ранніх днів християнства говорять про Бога-Творця. Для нас, людей, які живуть на зламі віків і ще пам'ятають радянські атеїстичні часи, але вже оточені звсімі іншими умовами і світосприйняттям, може хибно здатися, що їхньою метою було просто довести існування Бога. Саме так багато християн сприймали апологетику в атеїстичному оточенні: довести, що Бог є. Але чи ранні апологети доводили саме існування Бога? І чому вони знову й знову до цього поверталися? Для чого доводити те, у що людина вже вірить?

Тогочасний світ був релігійним; хоча й не християнським, але й не атеїстичним! Одним із найважливіших завдань проповідників християнства було представити Бога саме як Творця. Про це частково проповідував і Павло в Афінах.

«Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все. І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо, як і деякі з ваших поетів казали:

«Навіть рід ми Його!» (Дії 17:24-28).

Але його аудиторія – стоїки й епікурейці – хоч і ворогувала між собою, не була атеїстичною у звичному для нас розумінні.

Хтось із читачів може згадати відомого теолога й філософа Тому Аквінського, який вивів п'ять доказів на користь існування Бога-Творця. Цікаво, що й він робив це в оточенні, де сумніви у існуванні Бога не було.

Метою всіх цих проповідей було показати важливість саме біблійного розуміння Бога як Творця.

Чому це важливо? Будь-яке відхилення від біблійного розуміння Бога призведе до того, що порушиться розуміння щонайменше трьох украй важливих засад: кінцевої реальності, абсолютних стандартів і абсолютного авторитету.

Кожна епоха, кожний світогляд приносять новий спосіб побудови думки, і це суттєво впливає на розуміння Бога-Творця. Дехто уявляє Бога таким собі деміургом, який створив світ і не перемішається ним. Саме такий помилковий погляд на Творця сформується, якщо ми говоритимемо тільки про те, що богослови називають трансцендентністю (відокремленістю Бога і творіння).

Інші люди, говорячи лише про якість Божу, що зазвичай зветься іманентністю (те, що Бог задіяний у всесвіті), говорять про бога, який уже настільки злився з цим світом, що практично є його частиною. Тоді знову перед нами предстане не той Творець, як Його описує Біблія.

Наш Творець не апатичний і байдужий деміург або той, хто просто змушений був творити всесвіт для власного вдосконалення. Біблія чітко говорить про те, що Бог «все чинить за радою волі Своєї...» (Єф. 1:11-6).

Мі також схильні надто спрощено сприймати завдання апологетики доктрини Бога-Творця; її мета не в тому, щоб винайти такі інтелектуальні докази, щоб у людини й вибору не залишалося, як тільки повірити в Бога. Не думаю, що такий чарівний набір інструментів узагалі існує. Апологетика, радше, покликана долати перешкоди на шляху розуміння Євангелія та християнської зв'язки. А нерозуміння того, що Бог насправді створив «усе-усе», – величезна перешкода на шляху розуміння Бога.

Тільки біблійна картина представляє Бога повністю відокремленим від творіння. Чимало пояснень виникнення всесвіту насправді нічого не пояснюють, а говорять про те, як з однієї форми існування з'явилась інша. Якщо ж узяти до уваги біблійне пояснення, тоді саме Бог є кінцевою реальністю. Адже якби зникло абсолютно все, залишився б тільки Бог. Усі інші спроби пояснити походження світу насправді призводять до замкнутого кола й фактично означають лише переорганізацію матерії, простору й часу.

А якщо кінцевою реальністю є Бог, то всі рішення всіх проблем у Ньому. «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, — усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Кол. 1:16-17).

Говорити про якість бога в наш час не так вже й складно. Сьогодні навіть далекі від християнства люди вживають колись притаманні винятково християнам слова. А проповідувати Євангеліє стає все важче. Чому? Де корінь проблеми?

Лева частка відповіді на це полягає у питанні авторитету. Хто має право бути кінцевим авторитетом: я? Мій досвід? Бог? Ми всі знаємо, що неможливо розповісти Благі Звістки й не сказати про гріховність людини; неможливо поділитися Євангелієм і не повідомити про Божу святість. Але звідки ми знаємо про це?.. Лише Бог-Творець, як Його описує Біблія, може бути абсолютним Авторитетом. Ця проблема тягнеться з Едемського саду – під час спокуси пролунала пропозиція стати авторитетом самим собі: «...станете ви, немов Боги» (Бут. 3:5).

Цей світ не здатний сам прийняти біблійну модель Творця, яка не залишає місця іншим богам. Оскільки Творець, Який створив усе, є найвищим, безперечним авторитетом, саме це неприйнятне для світу. Для християн важливо не піддаватися цьому тиску і все одно проповідувати про Бога-Творця. Але цінність секулярних кіл, в яких ми живемо й працюємо, чи то вона оформлена на рівні законодавства (як у деяких країнах ЄС), чи не окреслена, звучить: «Так не можна!».

Тобто якщо правильно зрозуміти біблійну модель Бога-Творця, безперечно складається враження, що інші моделі хибні, неправильні, вони

заперечуються, а «так не можна». Що ж, перед нами давня дилема: «...Бога повинно слухатися більш, як людей» (Дії 5:29).

Словниковий запас вказує на ті речі, які оточують нас постійно. У багатьох північних народів існує багато слів, які означають «сніг». Це не дивно, вони розрізняють різні «види» снігу. Говорячи і представляючи біблійного Христа як Творця, ми ризикуємо залишитися незрозумілими. У якому розумінні? Сама думка, що Бог створив абсолютно все, незрозуміла, оскільки в постмодернізмі відсутнє поняття «абсолютно все». Існують речі на взірєць «здебільшого все», і це було б зрозумілим, сприйнятливою була б думка про «більшість речей».

Утім, Біблія абсолютно чітко наполягає на Творці. Який створив «усе-усе». Зверніть увагу хоча б на біблійний вибір слів: слово «створив», яке вживається у Старому Заповіті («бара»), означає «творити з нічого». Саме тому необхідно, як би це складно не було, наполягати на біблійному описі Бога-Творця, Який створив навіть і час. Перше слово Біблії, перекладене у нас двома словами «на початку», мовою біблійного оригіналу звучить «берешит», і його можна перекласти «початком».

«Через те ж, що світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій, то Богіві годило було спасти віруючих через дурість проповіді. Бо й юдеї жадають ознак, і греки пошукують мудрости, а ми проповідуємо Христа розп'ятого, – для юдеїв згіршення, а для греків – безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків – Христа, Божу силу та Божую мудрість!» (1 Кор. 1:21-24).

Не говорячи про біблійного Бога-Творця, про кого тоді ми говоримо?

Іван КУНДЕРЕНКО.

А все-таки вона обертається...

«Прогрес астрономії помножує в наших душах хвалу Богові» (Галілео Галілей)

Усі ми знаємо легенду про те, як старий Галілео Галілей був змушений під тиском церковних діячів зректися своїх поглядів. І про те, що останньою фразою цього вченого мужа були слова: «А все-таки вона обертається!»

Легенда легендою, але достеменно невідомо, чи говорив Галілей такі слова. Чи міг він таке сказати? Адже він був не просто ученим, але одним із друзів тодішнього папи римського, Урбана VIII, пожиттєвим професором Пізанського університету із призначенням пожиттєвим утриманням.

То що ж написав, стверджував і відстоював відомий Галілей? І на що опирався цей чоловік у своїх пошуках?

Система нашої освіти переконувала нас у тому, що Галілей, як і Коперник чи Бруно, — це такі собі борці за свободу думки й апостоли просвітництва. Десь у цьому агітаційному ключі ми сприймаємо всі перипетії середньовічних подій. І забуваємо про те, що тодішня думка і наука не бачила себе поза Церквою. Просто такого не існувало. І всі люди, які творили ці досліджували якісь речі в природі, хотіли лише допомогти Церкві утвердити біблійні догмати. І не біда тих людей чи тієї епохи, що вони не змогли до кінця розібратись у біблійному вченні чи у тому, що хотів їм відкрити Бог через творіння. Наша біда в тому, що ми хочемо «підігнати» під наші стандарти тогочасні реалії.

Так сталося і з Галілео Галілеєм. Проте його доля — це не доля революціонера і руйнівника релігії, як було із Джордано Бруно. Сам Галілео походив із знатного, проте збіднілого флорентійського роду. Батько хотів, щоби син вивчав медицину у Пізанському університеті. Проте хлопця не дуже переймався вивченням таємниць лікарського мистецтва. Його більше захоплювали механіка і точні науки. Познайомившись із працями Арістотеля, Евкліда й Архімеда (останнього він взагалі вважав своїм учителем), Галілео закохується у практичну механіку.

Та грошей на продовження навчання не було, і Галілей повертається до рідної домівки. Там він починає займатися вдосконаленням уже існуючих гідростатичних терезів. Навіть написав невелику працю на цю тему. Власне, так він і познайомився з маркізом Гвідо Убальдо дель Монте, який оцінив талант молодого Галілео. За його проханням у 1589 р. Галілей став професором того самого Пізанського університету, в якому навчався ще донедавна. Та невдовзі він змушений був повернутись до рідної домівки, адже помер його батько, і Галілео бере на себе турботи про сім'ю. Його друг і покровитель — той же маркіз дель Монте — влаштував його у Падуанський університет на посаду професора математики й астрономії. Власне, тут усе й починається.

Саме тут молодий учений починає розвивати ідеї Коперника про геліоцентричну систему всесвіту. Окрім того, Галілей викладає італійською, і це приносить йому велику славу в середовищі студентів. А твір «Трактат про механіку» (1594 р.) чекає всеєвропейське визнання.

З 1608 р. Галілей захоплюється «нідерландськими трубами» — першими тогочасними телескопами. Вдосконаливши ці винаходи, Галілей отримує 30-кратний телескоп. У нього він досліджує Місяць і доходить висновку, що його поверхня схожа на земну. Досліджує також супутники Юпітера і нараховує їх не менше чотирьох. Ці небесні об'єкти Галілей назвав «світлами Медичі» на честь герцога Тосканського Козимо II Медичі. У відповідь герцог пожиттєво затвердив ученого на посаді професора Пізанського університету без обов'язкового викладання лекцій.

Спостерігаючи у свій телескоп, Галілей помічає фази Венери. І доходить висновку, що це можливо лише з причини обертання землі відносно сонця. Власне, через його спостереження і суперечки з езуїтом Христофером Шейнером щодо природи плям на сонці Галілей вперше у 1610 р. викликають у Рим. Проте у Римській колегії, яка складалась із вчених-езуїтів, він доводить, що його погляди не суперечать

Біблії. Колегія погоджується із висновками вченого, і його лишають у спокої.

Пізніше Галілей знову потрапляє в поле зору інквізиції. В його листах свята канцелярія вбачала захист ідей Коперника. Адже Галілей у них висловлював думку, що потрібно дотримуватися буквального розуміння біблійних текстів і приймати те, що каже Слово Боже.

Знаючи про увагу до своєї особи і те, що причиною такої уваги став донос від його ж учня Кастеллі, професор вирушає в Рим для свого захисту. Проте стається диво. Один із головних теологів римської церкви — кардинал Белларін — зауважує, що якби можна було довести, що Земля обертається, то потрібно було б внести зміни у буквальне розуміння Біблії. Така позиція найближчого оточення папи дає можливість Галілею і далі продовжити свою наукову діяльність.

Проте ці події наштотували його на роздуми щодо законів тлумачення Біблії. І в листі до Крістіни де Лорене, великої герцогині-матері Лотарінгської, у 1615 р. Галілео Галілей висуває основні, на його думку, принципи тлумачення Біблії і порівняння їх із науковими відкриттями.

Слово Боже не може бути у конфлікті із розумом людини і її почуттями.

Коли є конфлікт між науковим розумінням (книгою природи) і Писанням, то потрібно шукати новий спосіб розтлумачити незрозуміле місце Писання.

Неможливо змішувати віру і будь-яку філософію.

Завдання Слова Божого — не в тому, щоби розказати нам про космогонію, а в тому, щоб привести нас до спасіння.

Якщо відбувається конфлікт між тлумаченням Слова Божого і погано доведеним фактом, то потрібно зупинитися на буквальному розумінні Біблії.

Якщо є складності в інтерпретації якогось вірша чи уривка зі Священного Писання, то не потрібно поспішати робити наголос на одній лише версії.

Більшість серйозних теологів того часу, включаючи і кардинала Белларіна, схвально поставилися до принципів, які висловив Галілей.

У 1633 р. після чергового доносу, Галілей постав перед «святим судом». Стоячи на колінах, відкрившись від учення Коперника, Галілей підписав зречення у своїх поглядах і до кінця життя став «в'язнем інквізиції», тобто прожив під домашнім арештом. Доживаючи віку в архієпископа Сієни, Галілей і далі займається науковою діяльністю. Його твори залюбки друкують у протестантських Нідерландах. Саме в країнах, що прийняли протестантизм, цікавляться науковими відкриттями і тим, як наука доводить правдивість Слова Божого. Трактат «Розмови і математичні обґрунтування нових наук, що торкаються механіки і законів падіння» мав неограничений вплив на розвиток фізичної науки в цілому.

Таким чином, життя Галілео Галілея не було таким, як ми звикли його бачити. Багата людина, талановитий учений, який мав знайомства найвищого рівня, успішний механік і людина, що хотіла підтвердити слова Біблії своїми винаходами і пошуками, — ось яким постає цей чоловік.

У контексті життя і наукового пошуку Галілея впадає у вічі сучасний стан наукової думки — подальше від віри. Більше того, навіть вислів «я науковець і вірю в науковий підхід» вказує на те, що вірі в Бога не місце серед високіх наук. Проте ті, на кого сучасна наука спирається, якраз і хотіли ствердити віру і показати раціональність віри в Бога для будь-якого науковця.

Християни і кредит

Неправильні підходи до нових фінансових можливостей поставили багатьох християн у небезпечні умови. Декотрі потрапили в халепу, намагаючись заробити на відсотках. Інші погоріли, позичивши в когось гроші чи купивши щось у кредит і не маючи можливості виплачувати постійно зростаючий борг. При цьому більшість християн забувають, що Біблія відкриває важливі принципи, дотримуючись яких, можна не лише уникнути проблем, але й закласти міцний фундамент фінансової стабільності.

Два основні біблійні фінансові принципи виражені в Десяти заповідях. Перший — не привласнюй того, що тобі не належить (заповідь «Не кради!» — 2 М. 20:15). У Новому Заповіті апостол Павло подає цю істину такими словами: «Хто крав, нехай більше не краде, а краще нехай працює...» (Еф. 4:28).

Другий принцип — будь задоволений тим, що в тебе є (заповідь «Не жадай...» — 2 М. 20:17). Новий Заповіт підтверджує цей принцип: «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6).

З цих принципів можна зробити чіткий висновок — християни повинні вміти жити за можливостями і бути задоволеними тим, що в них є. Саме цей принцип найбільшою мірою формує ставлення до кредитів. Не можна позичати грошей на те, без чого можна обійтись. Нема нічого поганого в тому, щоб жити в добротному домі, користуватися дорогою технікою чи носити гарний і зручний одяг. Але це правильно лише тоді, коли ви справді можете собі це дозволити. Якщо ж заради цього вам доводиться позичати гроші, купувати в кредит, обкрадати Бога, не жертвуючи на служіння церкві, чи ж працювати вдень і вночі, відриваючи час від сім'ї і від поклоніння Богові, — це гріх. Ви користуєтесь тим, що вам не належить, і робите це через те, що вам просто хочеться жити краще.

Бог дає кожному зі Своїх дітей різний матеріальний рівень, виходячи зі Своїх цілей, визначених для нас. А нам потрібно навчитися вибрати правильний рівень життя і бути задоволеними тим, що маємо. Єдиним винятком може бути іпотека — коли ви позичаєте на придбання будинку. Тому що будинок зазвичай не втрачає своєї вартості, і його реальний власником будете не лише ви, а й банк, що дав вам на нього гроші. Але навіть у разі придбання будинку треба бути реалістом і не купувати того, за що ви не в змозі платити.

Водночас у певних ситуаціях Біблія допускає можливість просити матеріальної чи фінансової допомоги в інших, беручи щось в кредит. Це стосується випадків, коли людина потрапляє в надзвичайні ситуації. Ісус Христос наводить

такий приклад. До чоловіка опівночі прийшов гість, а в нього нема хліба, щоб гостя нагодувати. Він йде до сусіда і наполегливо просить його позичити хліба. Ясно, що в цій ситуації в чоловіка виникла гостра необхідність просити хліба в борг. Він не міг її передбачити. Окрім того, він бере стільки, скільки реально може віддати. Відмова просити в борг в таких ситуаціях може бути продиктована гордістю.

Ще одна група текстів визначає правильне ставлення до того, як позичати гроші іншим.

Насамперед, усі тексти на цю тему стосуються контексту надання допомоги тим, хто справді опинився в біді (5 М. 15:2-10). Святе Письмо навчає: «Хто просить у тебе — то дай, а хто хоче позичити в тебе — не відвертайся від нього» (Мт. 5:42). Іншими словами, не уникай спілкування і дружби з тими, хто потенційно може потребувати допомоги. Якщо дав у борг, не очікуй назад. Будь готовий терпіти і навіть зазнати збитків, якщо боржник не зможе повернути борг вчасно. Ніколи не бери відсотків з тих, кому позичив: «... не дає свого срібла на лихву» (Пс. 15:5). Дивись на такого роду ситуації як на діла милосердя, а не як на можливість заробити.

Ці принципи не стосуються ситуацій, коли позичають на те, що не є необхідністю, або ж позичають на розвиток бізнесу. У першому випадку не потрібно позичати взагалі. Роблячи це, ви стаєте співучасником гріха, коли людина намагається заволодіти тим, що вона не може собі дозволити. Другу ситуацію треба розглядати не як позичку, а як спільне підприємництво. Це цілком нормально, коли в когось є певний досвід, а в когось — гроші, і вони вирішують об'єднати свої ресурси для того, щоб щось виробляли і одержувати від цього прибуток. І той, хто вклав гроші, також одержує частину прибутку залежно від того, яку роль його гроші відіграли в підприємстві.

У такій ситуації треба підходити з позиції, яку описує Христос в історії про будівника башти: перш ніж приступити до проекту, він спочатку повинен все добре підрахувати (Лк. 14:28-30).

Якщо у вас хтось просить позичити на бізнес — чи то окрема особа, організація чи банк, уважно дослідіть, як отримується прибуток, чи хоче ви бути частиною цього бізнесу і чи буде цей вклад ефективним. Уникайте пропозицій, що обіцяють надто великі дивіденди. Підприємства, що стоять за ними, або займаються якимись махінаціями, у результаті чого ви втратите гроші, або пов'язані з якимось злочинним способом заробітку. І ви можете втратити не лише гроші, а й свободу чи навіть життя.

Ці прості біблійні принципи допоможуть практично визначити правильне ставлення до найрізноманітніших ситуацій, що стосуються кредитів.

Твоє місце в Тілі Христа

Сьогодні багато людей вважають себе віруючими, але не бажають ставати членами громади, відвідувати богослужіння, а якщо й відвідують, то раз на рік, на яке-небудь свято. Це Богові не подобається.

Таке ставлення свідчить, як правило, про те, що насправді людина не має віри в Бога. Справжній християнин всім своїм єством поривається на служіння народові Божого.

У Біблії написано: «До святих, які на землі, що шляхетні вони, — до них все жадання моє!» (Пс. 16:3); «Я радів, як казали мені: «Ходімо до дому Господнього!» (Пс. 122:1). Ось таким повинно бути ставлення людини до церкви, до народу Божого!

Біблія говорить, що Церква — це зібрання людей, відкуплених кров'ю Христа, заради яких Христос, залишивши славу небес, прийшов на землю і прийняв мученицьку смерть. Це не звичайне товариство, її створив Сам Бог: «І кажу Я тобі (Петру), що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, — і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18). На п'ятдесяті день після воскресіння Христа була народжена Церква. Про це можна прочитати в Діях святих апостолів (2-й розділ). Про Церкву також сказано, що Сам Бог проживає в ній (тобто серед Свого народу) і турбується про неї.

Господь дав через Своїх апостолів

настанови і вказівки, яким повинен бути устрій і порядок в Церкві. Це все записано в Посланнях апостолів. Бог бажає, щоб його діти — віруючі люди регулярно збиралися разом, аби служити Йому: прославляти Бога в псаломспівах, віддавати хвалу Йому, просити в молитвах про різні потреби, збагачуватись Словом Божим (слухати проповідь), підтримувати один одного, піклуватися один про одного. Як чудово, коли народ Божий в єдиному пориві, єдиними устами підносить молитви і благання Своему Богові, прославляє Його і звеличує! Богу це приємно! А як приємно самим віруючим, зібравшись разом, у молитві переживати присутність Божу, спілкування з Ним!

У Біблії Церква порівнюється також з тілом: «І все впокорив Він (Бог) під ноги Йому, і Його дав найвище за все — за Голову Церкви, а вона — Його тіло...» (Еф. 1:22-23); «І ви — тіло Христове, а зосібно — ви члени!» (1 Кор. 12:27); «І Він (Бог), отож настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри і пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти...» (Еф. 4:11-13).

Кожна людина, прийнявши водне хрещення, стає частиною Тіла Христового. І вона вже не живе сама по

собі, а займає місце, яке призначив для неї Бог.

Інше місце Писання говорить наступне: «Не кидаймо збору свого, як то звичайно у деяких, але заохочуймося...» (Євр. 10:25). Не покидати зібрання, тобто відвідувати регулярно богослужіння, дуже важливо, але це ще не все. Віруючим людям ще й необхідно мати спілкування один з одним, навчати один одного. «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7).

Спілкуючись, ми вчимося любити, користися, терпіти, піклуватися про ближнього... Ми признаємося у вчинках своїх один перед одним, і кров Христа омиває нас від гріхів. Ми часто не бачимо за собою помилок, неправильних вчинків, а з боку все видно краще. Звичайно, не завжди легко сприймати докори, але саме в цьому поля Божі! І всяка людина, яка бажає, щоб її серце очистилося, намагається свято жити перед Богом.

А людині, котра не відвідує зібрання, не має спілкування з братами і сестрами в Христі, практично неможливо зберегти віру, встояти проти гріха. Тому якщо ви віруюча людина, відвідайте богослужіння, станьте членом громади, від щирого серця любіть братів і сестер у Христі, спілкуйтеся з ними, прагніть збиратися з народом Божим.

● ДЛЯ МУДРИХ БАТЬКІВ

Хатинка чесності

Більшість батьків намагається виховати своїх дітей чесними людьми. Але практично всі батьки стикаються з дитячою неправдою. Глибинна причина цього – гріхове серце, з яким кожна людина приходить у світ і яке дозволяє і навіть спонукає за певних обставин навіть дуже маленьких дітей обманювати.

Дехто з учених вважає, що на це здатна навіть шестимісячна дитина. За словами доктора Васудеві Редді з Портсмутського університету, «удаваний плач – одна з найперших форм дитячого обману, за допомогою якого діти намагаються звернути увагу своїх батьків, навіть якщо нічого особливого не трапилося. Пригадайте: дитина, перш ніж продовжити плакати, деякий час прислухається, чи хтось реагує на її поклик. У віці восьми місяців дитина вже здатна обманювати своїх батьків для того, щоб мати можливість робити те, що заборонено. У два роки дитина може вже повністю маніпулювати батьками, якщо вони потакають їй у цьому».

Якщо ви не пускаєте процес виховання своєї дитини на самотпів і налаштовані активно плекати у своїх дітях таку християнську чесноту, як правдивість, пропонуємо збудувати для неї «хатинку чесності».

Розпочинаючи будь-яке будівництво, потрібно розробити проект. Можемо вас потішити, він уже готовий. У Слові Божому ви знайдете всі необхідні норми щодо виховання дітей. Ось кілька з них: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь один! Люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (Повт. Зак. 6:4-9).

«Що ми чули й пізнали, і що розповідали батьки наші нам, – того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив! Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав ув Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам завітати про них синів їхніх, щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, – устануть і будуть розповідати своїм дітям. І положать на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегти будуть» (Пс. 77:3-7).

«Початок премудрости – страх перед Господом, добрий розум у тих, хто виконує це, Його слава навіки стоїть!» (Пс. 110:10).

«А батьки, – не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остерезженні Божому!» (Еф. 6:4).

Більше того, є Архітектор, Він же і Будівничий, Який готовий допомогти вам. Зауважте, що Він також здійснюватиме нагляд і контроль за будівництвом, а згодом стане Головою комісії з прийому будівлі. Тому не втрачайте з Ним тісного контакту, щодня виділяйте час для того, щоб уточнити деякі питання проекту в Божому Слові й порадитися у молитві з Самим Богом.

Розпочинати потрібно, звичайно, з фундаменту. Якщо ви хочете навчити дитину бути чесною і правдивою, вам самим потрібно такими бути. Найдієвіший спосіб виховання чесності – особистий приклад. Для того, щоб діти прийняли сказане вами слово, треба показати їм це слово втіленим у життя. Найпростіший приклад – дотримуйтеся свого слова. Якщо з якихось причин ви не можете виконати обіцяного, поясніть це дитині й обов'язково попросіть пробачення.

А тепер будуватимемо стіни. Причини, через які діти кажуть неправду, можна узагальнити до чотирьох наступних: щоб привернути до себе увагу; щоб порушити батьківську заборону, але уникнути покарання; щоб не засмутити батьків чи інших дорослих; вони просто придумують і фантазують.

Дуже важливо розібратися і встановити причину дитячого обману. Попри всю свою зайнятість приділяйте дітям достатньо часу, будьте уважними до їхніх прохань, розмовляйте з ними, терпеливо відповідайте на їхні запитання.

Коли є потреба покарати, не робіть цього в пориві гніву, на піку емоцій, не принижуйте й не ображайте дитину. Ваша система покарань і заохочень повинна бути розумною, справедливою і послідовною. Найчастіше до обману спонукає страх перед несправедливим і неадекватним покаранням. Якщо ж дитина попереджена про можливість покарання і визнає його доречність, їй легше зізнатися у скоєному й попросити вибачення, ніж продовжувати нагромаджувати гори брехні й тим самим ще більше руйнувати свої стосунки з батьками.

Батьки повинні зрозуміло пояснити дитині значення своїх заборон. На кожну заборону бажано запропонувати позитивну дію. Наприклад: «Не можна гратися сірниками, бо це небезпечно, може виникнути пожежа, і всі ми постраждаємо. Краще бери олівці й альбом, будемо малювати».

Ставте перед дітьми реальні вимоги. Завищені очікування з боку батьків пригнічують дітей і змушують прикидатися. Приймайте і любіть своїх дітей такими, як вони є. Це Бог створив їх саме з такими інтелектуальними здібностями й фізичними можливостями. Дайте їм відчувати вашу любов і прийняття. У разі

інтерес до особистого життя дитини, дозволяйте їм мати особисті таємниці, тоді їм не доведеться обманювати, щоб щось приховати. Іноді варто спілкуватися не лише з висоти батьківства, але й на дружньому рівні.

Буває, діти створюють свій вигаданий світ і вірять у нього, як у реальний. Звідси вигадані історії про неіснуючих друзів, казкові можливості, подорожі, яких ніколи не було. У будь-якому разі це значить, що світ, у якому діти живуть, їм чимось не подобається. Тут допоможуть довірливі розмови, коли ви зможете розділити з дитиною її сум, страх, образи чи гнів і принести це в молитві до Господа. Якщо ж це не відбувається, то почуття виливаються в обман або ж хуліганство.

Символічними вікнами в нашої «хатинці чесності» можна назвати ті моменти, коли батьки розповідають дітям про свій особистий досвід, пов'язаний з неправдою, коли разом аналізують, як це вплинуло чи впливає на їхнє життя, стосунки з Богом і оточуючими людьми.

І нарешті, двері. Дуже важливо допомогти дитині знайти вихід із ситуації, що склалася, і виправити наслідки обману. Наприклад: повернути чужі іграшки, взяті без дозволу, попросити вибачення тощо.

Ось і збудована «хатинка чесності». А де ж дах, запитаєте ви? Мусимо вас розчарувати. При всьому вашому бажанні і старанні ви не зможете завершити будівлю. Ваше завдання – правильно наставити дитину і спрямувати її погляд на Господа, Який зможе оживити серці, якщо вона сама звернеться до Нього по допомогу. У якийсь момент ваша дитина обов'язково усвідомить, що вона сама не може жити так, як навчають батьки, як велить Боже Слово, як, урешті, правильно, і в цьому вона сама переконана. «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:19). Адже серце її залишається все таким же гріховним. І тоді вона побачить єдиний вихід – звернутися до Того, Хто може змінити серце. Відтак Божий захист, сила, мудрість і благодать надійно покрийть її «хатинку чесності».

На завершення пропонуємо цитату Джона МакАртура з книги «Що Біблія говорить про батьківство»:

Якщо ви не навчите своїх дітей любити Бога, то диявол навчить їх ненавидіти Бога.

Якщо ви не навчите їх берегти свій розум і серце, диявол навчить, як зіпсувати їх.

Якщо ви не навчите їх слухатися батьків, світ навчить їх бунтувати проти батьків.

Якщо ви не навчите їх вибирати собі друзів, диявол дасть їм своїх друзів.

Якщо ви не навчите їх контролювати свої бажання, диявол навчить годжати їх.

Якщо ви не навчите їх отримувати задоволення лише у своєму шлюбі, диявол навчить їх руйнувати свої сім'ї.

Якщо ви не навчите їх стежити за своїми словами, диявол наповнить їхні уста брудом.

Якщо ви не навчите їх працювати своїми руками, диявол зробить їхню ліню зброєю пекла.

Якщо ви не навчите їх правильно ставитися до грошей, вони, як блудний син, безцінно витратять усе для марних задоволень.

Якщо ви не навчите їх любити своїх ближніх, то вони любитимуть лише себе.

Надія ДОЛЯ.

Як проявити батьківську любов

Хтось із мудрих колись сказав: «До шлюбу в мене було шість теорій про те, як правильно виховувати дітей, тепер у мене шестеро дітей і жодної теорії».

Ще хтось говорив: «Бути батьком — означає дивитися в дзеркало і бачити все, що необхідно змінити в собі».

Якщо дитині бракує нашої любові, інколи показником цього може стати бунтівна поведінка дитини, коли вона всіма правдами і неправдами намагається привернути нашу увагу. Брак батьківської уваги може навіть спричинити фізичну недугу.

Діти не тільки повинні знати, що ми їх любимо, вони повинні чути це від нас і почуватися відповідно.

Якщо діти впевнені в батьківській любові, вони впевнені у власній безпеці; їм легше справитися з труднощами і викликами, легше знаходити друзів, вони готові сміливо відкриватися для людей, довіряти їм; вони здатні протистояти більшості і бути не як всі; вони здатні впливати на людей і перемагати чужий негативний вплив.

Християнський автор Гері Чепмен у своїй книжці «П'ять мов любові» пропонує п'ять способів вираження любові: слова, час, доторки, допомога, подарунки.

Перша мова любові — слова. Дітям потрібно говорити слова любові, втіхи, похвали, схвалення: «Ти молодець»; «Ти особливий»; «Я пишаюся тобою»; «Ти вродливий»; «Я люблю тебе».

Діти думають про себе те, що вони про себе чують і що ми говоримо про них. Звичайно, якщо в дитинстві ви були обділені любов'ю, вам буде нелегко передати любов своїм дітям, але постарайтеся і робіть все можливе зі свого боку. Найголовніше — почніть висловлювати свою любов, і одного разу ви самі здивуетесь, як легко і приємно це робити.

Друга мова любові — час. З дітьми треба разом проводити час. Ніякий рівень матеріального добробуту не замінить часу, проведеного з татом і мамою. Потрібен час, щоб слухати; щоб разом їсти; щоб поділяти інтереси; час для спільного відпочинку; для дозвілля.

У вас повинні бути сімейні традиції, які дозволяють об'єднати всіх членів сім'ї у ваше сімейне коло.

Коли діти телефонують вам на роботу, коли заходять до вашого кабінету, коли вони потребують уваги, а ви з друзями, або ж читаєте, або ж сидите біля телевізора, — знайдіть в собі силу і мужність переключитися і дати їм те, чого вони дуже потребують.

Третій спосіб прояву любові до дітей — доторки. Взяти за руку, погладити по голівці, вранці поцілувати — усі ці доторкання свідчать про вашу любов до свого чада.

Четверта мова — допомога. Це добрі діла, які ми, батьки, чинимо для дітей. Коли ми відзиваємося на їхні прохання, беремо участь в їх ділах і допомагаємо їм досягати успіху, діти розуміють, що батьки люблять їх.

П'ята мова — подарунки, видимий символ любові.

Роблячи подарунки, ми показуємо дітям, що їх цінуємо, хочемо потішити. Ми також відзначаємо їх досягнення. Окрім того, що подарунком нагадує про нас, він ще й задовольняє їх конкретну потребу.

Але наші подарунки не повинні і не можуть бути заміною інших виявів любові — таких, як слова, діла, час чи доторки.

Притча про серце

Одного разу прийшов чоловік до мудрості та й запитав:

– Скажи мені, Мудросте, як зробити так, щоб моє серце ніколи не було самотнім?

– Тримай серце відкритим для людей, щоб хто хоче, міг увійти, а кому треба піти, міг завжди вийти. Приймай радо, відпускай вільно! На світі дуже мало відкритих сердець. Здебільшого – кодовий замок, або вхід платний, або за дверима тобі не раді. Нехай чай буде завжди гарячим, а стіл – накритим! Зустрічай кожного так, ніби він особливий! Не виділяй! Не прив'язуйся! Люди – це всього лиш люди: тимчасові, скороминущі, мінливі. Завжди пам'ятай про це і не дай себе звабити марними очікуваннями, що ось ця людина з тобою назавжди. Можливо, надовго, але не назавжди. Тоді ти з миром зустрінеш того, хто входить, і проведеш того, хто виходить.

– А якщо до серця підкрадеться злодій?

– Не бійся злодіїв. Вони віддають перевагу зачиненим дверям. Але навіть якщо й увійдуть, то вони тобі не страшні. Злодії звикли, що коштовності ховають, і тому, обшукавши все, підуть геть, думаючи, що тут немає ні золота, ні дорогоцінних каменів, ні антикваріату. Звідки ж їм знаття, що дорогоцінне саме серце, що воно саме – антикваріат, адже

вони не вельми розумні, до того ж зосереджені на дрібницях.

– А якщо ввійде ворог?

– Вороги, самі того не усвідомлюючи, завжди допомагають серцю стати чистішим. Вони наводять безлад, і тому доводиться робити генеральне прибирання. Вони приходять, щоб зруйнувати, але мотивують до порядку! Слізьми прощення обмиєш душу, виметеш гнів, зітреш пил із радості, бруд із любові, розставши пріоритети. Серце завдяки їм стає лише чистішим! Заблизьте новими гранями, заграє небесним світлом. І знову потечуть до тебе утомлені подорожні, які потребують любові, турботи, розуміння.

Пам'ятай! По-справжньому живе лише те серце, яке живе для інших! Яка користь від свічки, якщо вона горить для себе? Але якщо навколо неї збираються люди, ведуть бесіди, читають книги – вона безцінна! Вона допомагає людям у темряві бачити одне одного! Нехай про тебе завжди згадують як про того, хто зробив життя кращим.

Люди багато втрачають, тримаючи своє серце на замку, бо тільки відкрите серце ніколи не буває самотнім; не шукаючи краси та яскравості, воно проживає життя красиво та яскраво!

Наталія ДУБОВИК.

Якщо ви робитимете це разом із вашими дітьми, то тим самим створите атмосферу відкритості, довіри та любові, тобто найкращі умови для ведення будівництва.

необхідності пояснить, що ідеальних людей не існує, усі ми в чомусь помиляємося. Не намагайтеся реалізувати в дітях ваші мрії і сподівання, бо вони мають свої. Не виявляйте надто нав'язливий

Чи потрапляють домашні тварини в рай?

Конкретної відповіді на це в Біблії немає. Однак, спираючись на загальні біблійні принципи, ми можемо зробити певні висновки щодо цієї теми. Тварини мають «душу живу» (Бут. 1:30), або «дух життя» (Бут. 6:17; 7:15, 22). Головна відмінність між людиною і твариною в тому, що людина створена за образом і подобою Божою (Бут. 1:26-27). Це означає, що людина володіє розумом і волею, а також аспектом буття, що продовжуватиметься після смерті. Якщо тварини і мають «душу» або якусь іншу нематеріальну субстанцію, то вона суттєво відрізняється від людської душі. Можливо, ця відмінність полягає в тому, що існування «душ» тварин не продовжується після смерті.

Інший аспект цього питання в тому, що Бог створив тваринний світ як частину процесу творіння, описаного в Книзі Буття. Він створив тварин і сказав, що це «добре» (Бут. 1:25). Тому ми можемо припустити, що й на новій землі

житимуть тварини (Об. 21:1). Тварини точно будуть під час Тисячолітнього царства (Іс. 11:6; 65:25).

Тобто можна достеменно сказати,

що Бог справедливий, і коли ми потрапимо в рай, то цілком погодимось з Його вирішенням цього питання, яким би воно не було.

Цікава статистика

У світі налічується 6877 «живих» мов, що використовуються в повсякденному спілкуванні. Святе Письмо повністю або частково перекладене на 2798 з цих мов.

Щонайменше 4,9 мільярда людей, що говорять на 518 мовах, мають доступ до повної Біблії. Близько 595 000 000 чоловік мають тільки Новий Заповіт. Для багатьох інших народів переклад Біблії вже розпочато – готові деякі уривки і навіть окремі книги.

Представники 1967 народностей, а це 209 000 000 чоловік, не мають жодного вірша з Біблії на своїй рідній мові. Для них робота з перекладу ще не починалася.

Сьогодні більше 100 організацій з 60 країн утворюють «Всесвітній Альянс Вікліф». У 1999 році Альянс розробив проект «Бачення-2025». Його мета – до 2025 року почати переклад Біблії на всі мови, які цього потребують.

За минулі 13 років з участю місіонерів «Вікліфа» видано більше 300 Нових Заповітів і розпочато понад 700 нових проектів. Учасники Альянсу також займаються виданням незліченної кількості різних посібників, підручників та довідкових матеріалів про різні сфери життя.

На сьогодні по всьому світу ведеться 2075 проектів з перекладу Біблії. З них 1537 – за участю місіонерів «Вікліфа».

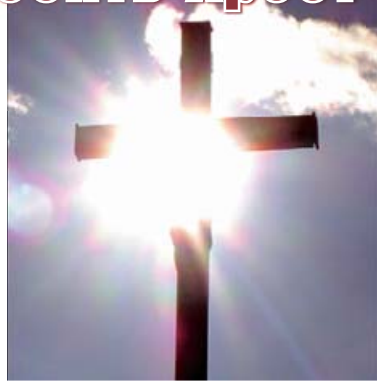
Невідомо, яка кількість життів змінилася в результаті перекладів Біблії, скільки людей знайшли допомогу і розраду в Слові Божому, яке видрукуване на їх рідній мові. Але Господь благословляє цю працю. І вже не за горами той день, коли сповняться слова Христа: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідectво народам усім і тоді прийде кінець» (Мт. 24:14).

Якими нас робить хрест Христів

Цей хрест тяжкий і не має нічого спільного з тим хрестиком, який деякі люди носять на шії. Несучи його, ти не можеш йти прямо, високо піднявши свою голову, а повинен низько зігнути під цим хрестом. Людина, яка справді несе свій хрест, — це людина сумирна. Саме це ознака того, що вона несе свій хрест і що Ісус живе в її серці.

Якщо ж людина зарозуміла і горда, якщо вона вважає себе вищою і розумнішою за свого ближнього, значить, у її серці живе зло. Адже гордість і пихатість може вкласти в серце людини лише диявол, але аж ніяк не Ісус, Котрий говорить: «Навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий» (Мт. 11:29).

Щоденно нести свій хрест — це невід'ємна частина життя того, хто називає себе християнином. І чи має людина право називатися християнином, якщо вона не несе свій хрест? Недарма апостол Павло

з болем у серці писав: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поводяться, як вороги хреста Христового» (Фил. 3:19).

Отже, можна називатися християнином, а насправді бути ворогом хреста. Хто не бажає зректися себе, хто постійно звинувачує інших, шукаючи собі виправдання, той не може бути послідовником і другом Ісуса, Який без нарікань ніс Свій хрест на Голготу.

НАВІЩО МОЛИТИСЯ

Навіщо ми молимося? З багатьох причин, але передусім зупинимось на самому цьому слові — «навіщо?». Воно означає «з якою метою». Чого ми хочемо добитися? Чого ми хочемо від життя взагалі?

Багато благ, яких ми досягаємо, бажані нам не самі по собі, а заради ще чогось. Наприклад, люди заробляють гроші не заради самих грошей, а заради того, що вони можуть на них купити.

Що ж є нашим найвищим благом, кінцевим прагненням, куди ми спрямовуємо свою життєву дорогу? Що дозволило б нам на смертному одрі сказати, що ми досягли мети нашого життя, що ми перемогли, а не

заснали краху. Християнська віра стверджує, що ціль нашого життя — пізнати Бога і радіти Йому повсякчас. Успадкувати життя вічне і блаженне, яке Бог хоче дарувати нам через Ісуса Христа. І ми молимося, передусім, щоб отримати це благо — увійти в особисте спілкування з Богом, пізнати Його як Отця, як якогось близького і рідного, Того, Хто буде вести нас життєвою дорогою і прийме нас до Себе, коли наша земна мандрівка завершиться.

Один із біблійних пророків говорить: «Та я завжди з Тобою, — Ти держиш мене за правицю, Ти Своєю порадою водиш мене і потому до слави Ти візьмеш мене!» (Пс. 73:23-24).

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова – телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

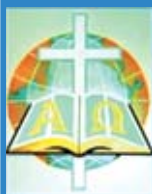
Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.);
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ
УВАГА
Щонеділі о 8:00 та о 16:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30
За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruuy.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).
На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ВІРУЮ

№ 3 (170)
березень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruuy.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.